14/08/2021

Η εξομολόγηση του Πατριάρχη τις μέρες της Παναγιάς

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Συγκινητικός εορτασμός της επετείου των 60 ετών Ιερωσύνης του Οικουμενικού Πατριάρχου. Ο Παναγιώτατος εόρτασε στη γενέτειρά του Ίμβρο, πραγματοποιώντας μία συγκλονιστική Ομιλία – Εξομολόγηση προς το παγκόσμιο πλήρωμα της Εκκλησίας.

Την επέτειο 60 ετών από την εις διάκονον χειροτονία του εόρτασε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στη γενέτειρά του, μαζί με τους Προκαθημένους των Εκκλησιών Αλεξανδρείας και Ουκρανίας και εκπροσώπους των Εκκλησιών Κύπρου και Ελλάδος.

Το πρωί της Παρασκευής, 13 Αυγούστου 2021, στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό της Παναγίας, τελέστηκε συλλείτουργο προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου,

με τη συμμετοχή των Μακαριωτάτων Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεοδώρου και του Μητροπολίτου Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ.κ. Επιφανίου, καθώς και των εκπροσώπων των Εκκλησιών Κύπρου και Ελλάδος, Σεβ. Μητροπολιτών Κιτίου κ. Νεκταρίου και Μαρωνίας και Κομοτηνής κ. Παντελεημονα αντίστοιχα.

Εκκλησιάστηκαν οι Σεβ. Αρχιερείς Γέρων Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ, Γέρων Δέρκων κ. Απόστολος, Μύρων κ. Χρυσόστομος, Γουηνέας κ. Γεώργιος, Δράμας κ. Παύλος, Τσερνίχιβ και Νιζχίν κ. Ευστράτιος, ο Επίσκοπος Αλικαρνασσού κ. Αδριανός, κληρικοί, μοναχοί, Άρχοντες Οφφικιάλιοι του Οικουμενικού Θρόνου υπό την ηγεσία του Άρχοντος Εξάρχου κ. Αθανάσιου Μαρτίνου, Προέδρου της Αδελφότητος Οφφικιάλιων του Θρόνου “Παναγία η Παμμακάριστος” και Πολιτικού Διοικητού του Αγίου Όρους, η Γενική Πρόξενος της Ελλάδος στην Πόλη Ευγεν. κ. Γεωργία Σουλτανοπούλου, ο Δήμαρχος της Ίμβρου Εντιμ. κ.Ünal Çetin, και πλήθος συμπατριωτών του και φίλων της Ίμβρου.

Προ της Απολύσεως ο Παναγιώτατος τέλεσε Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Γέροντος και ευεργέτου του, αειμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνος, ο οποίος για δέκα τρία χρόνια διαποίμανε την Ιερά Μητρόπολη Ίμβρου και Τενέδου, και ήταν εκείνος που στις 13 Αυγούστου 1961 χειροτόνησε στον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης τον Παναγιώτατο.

Η συγκινητική ομιλία του Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου:

Εμφανώς συγκινημένος ο Οικουμενικός Πατριάρχης απευθύνθηκε στους αδελφούς του Προκαθημένους, στους Αρχιερείς, τον ιερό κλήρο και τον πιστό λαό, ευχαριστώντας όλους που τίμησαν με την παρουσία τους αυτή την σημαντική ημέρα στην πορεία της ζωής του ως κληρικού της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας:

“Ο Χριστός εν τω μέσω ημών!

Από Αυτόν και το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομά Του αρχίζω την ταπεινή μου ομιλία προς την αγάπη σας, σήμερα που γιορτάζω μαζί σας την συμπλήρωσι έξη ολοκλήρων δεκαετιών από την ημέρα της εις διάκονον χειροτονίας μου σ᾽ αυτόν εδώ τον Μητροπολιτικό μας Ναό.

Αρχίζω με ολοκάρδια δοξολογία του Κυρίου και Θεού μου, στον Οποίο και στην Εκκλησία Του αφιέρωσα τέλεον εμαυτόν, σαν σήμερα, διότι από Αυτόν και μόνον προέρχεται πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον. Τι ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκέ μοι; Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω Σωτήρι μου, ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός και

άγιον το όνομα Αυτού, το υπερύμνητον και υπερευλογημένον εις τους αιώνας.

Σας εξομολογούμαι, αδελφοί μου, ότι Τον ευγνωμονώ μέρα-νύχτα για όλα τα αγαθά, τα οποία πλουσιοπάροχα με επιδαψίλευσε: την καταγωγή μου από την Ίμβρο, την οικογένειά μου, την υγεία μου, τους δασκάλους μου στα είκοσι ακριβώς χρόνια της μαθητείας μου στα διάφορα σχολεία, τον Γέροντά μου, την ιερωσύνη και την αρχιερωσύνη και την τριακονταετή πατριαρχία μου, για όσα με βοήθησε να επιτελέσω κατ᾽ αυτήν. Σ᾽ αυτά είχα την πρόθεσι να αφιερώσω τη σημερινή επετειακή ομιλία μου, όταν ανεκάλυψα στο εγκόλπιο Ημερολόγιο της Μητροπόλεως Ίμβρου και Τενέδου ότι αυτά τα απαρίθμησα εδώ πριν δέκα χρόνια, όταν συμπληρώθηκε μισός αιώνας από τις 13 Αυγούστου 1961. Με διαφορετικά λόγια τα είπα και το 2001, στα σαραντάχρονα της χειροτονίας μου. Τι νόημα, λοιπόν, θα είχε να τα επαναλάβω σήμερα; Και, όπως είπα, μήπως είναι δικά μου κατορθώματα και επιτεύγματα; Τι έχεις ο ουκ έλαβες; Ει δε και έλαβες, τι καυχάσαι ως μη λαβών;

Έτσι, απεφάσισα να σας πω αντ᾽ αυτών λίγα λόγια για τους τόπους που απετέλεσαν σταθμούς και σημάδεψαν τη ζωή μου: την Ίμβρο, τη Χάλκη, την Ευρώπη, το Φανάρι”.

Ο Πατριάρχης ακολούθως διέτρεξε την πορεία των 60 ετών διακονίας του μέσα από τις εντυπώσεις του από τους τόπους που, όπως είπε, σημάδεψαν τη ζωή του: την Ίμβρο, τη Χάλκη, την Ευρώπη, το Φανάρι.

“Για την Ίμβρο μας τι να πω; Τι να πρωτοπώ; Ότι γεννήθηκα και μεγάλωσα εδώ είναι γνωστό. Ότι την λατρεύω είναι πασίγνωστο. Ντρέπομαι όταν μιλώντας γι᾽ αυτήν με πιάνουν λυγμοί και διακόπτεται ο λόγος μου. Την έχω στη σκέψι μου «εν εσπέρα και πρωί και μεσημβρία και εν παντί καιρώ». Την σκέπτομαι και την επισκέπτομαι και την ονειρεύομαι και αναζητώ ευκαιρίες για να έρχωμαι και να ξαναέρχωμαι μερικές φορές το χρόνο, παρά τις πολλές υποχρεώσεις του Πατριαρχικού αξιώματός μου. Και, γιατί όλα αυτά; Γιατί η Ίμβρος είναι «το νησί της καρδιάς μας, των καημών μας, των πατέρων μας, της ατελείωτης νοσταλγίας μας», όπως είπα και άλλοτε. Γιατί είναι η «φίλη πατρίς», κατά τον Ευριπίδη, «ης-πατρίδος-ουδέν γλύκιον», κατά τον Όμηρο. Γιατί είναι τόπος πονεμένος και πικραμένος και αδικημένος. Γιατί την προίκισε ο Θεός με ατέλειωτες χάρες και ομορφιές. Είναι «μαγευτικωτάτη και τερπνοτάτη νήσος». Γιατί είναι όλη φως, όλη Αιγαίον, όλη ευωδία, όλη αλήθεια, όλη γνησιότητα, όλη αυθεντικότητα. «Τελικά … ο τόπος γεννήσεως σε σημαδεύει βαθιά, σου κεντάει την καρδιά και τη ζωή για

πάντα, γιατί ακριβώς είναι αναντικατάστατος», είναι μοναδικός. Ναι! η Ίμβρος είναι μοναδική! «Ίμβρος η νήσος, νήσος χαριεστάτη και των εν Αιγαίω πελάγει αρίστη», για να επαναλάβουμε τον Ιωάννη Ευγενικό.

Μετά την Ίμβρο, ο δεύτερος σημαντικός σταθμός της ζωής μου ήταν η Χάλκη. Μετά το Δημοτικό του χωριού μου και σε ηλικία 11 ετών βρέθηκα για ένα χρόνο στο Ζωγράφειο στην Πόλη και πάλι πίσω στο νησί μας, όπου ο ευεργέτης του Μητροπολίτης Μελίτων είχε ανοίξει την διπλανή Κεντρική μας Σχολή με τους πλουσίους καρπούς της και το άδοξο τέλος της. Και μόλις απεφοίτησα από αυτήν, το 1954, ο Θεός διά του Γέροντός μου ωδήγησε τα βήματά μου στην περίπυστη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, με την πολύ πιο μακρά ιστορία και προσφορά της από την Κεντρική μας Σχολή, αλλά με το ίδιο άδοξο τέλος. Νάναι άραγε οριστικό και αμετάκλητο το τέλος της αυτό; Δεν θα ήθελα ούτε να το συλλογιέμαι. Τα αδύνατα παρ᾽ ανθρώποις είναι δυνατά παρά τω Θεώ. Δεν το μαρτυρεί αυτό και η επαναλειτουργία των εδώ σχολείων μας;

Εκεί, λοιπόν, στον Λόφο της Ελπίδος πέρασαν επτά όμορφα χρόνια, μέσα στο ειδυλλιακό περιβάλλον της Σχολής, με σοφούς καθηγητάς και αγαπητούς συμμαθητάς εκ των της οικουμένης περάτων, κι᾽ εκεί έμαθα να προσεύχωμαι, να αγαπώ τη μάθησι, να οραματίζωμαι το μέλλον, να θαυμάζω το «καλό λίαν» φυσικό περιβάλλον, που χρόνια τώρα προβάλλω την ανάγκη σεβασμού και προστασίας του. Εκεί έμαθα να αγαπώ τον Θεό και τους ανθρώπους. Αυτή η Σχολή μας όντως ήταν η πιο σπουδαία Ορθόδοξος Θεολογική Σχολή παγκοσμίως. Γι᾽ αυτό και το πλήγμα με το κλείσιμό της υπήρξε—και είναι—μεγάλο για το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο. Εκεί ξαναγύρισα μετά τις σπουδές μου στην Ευρώπη για τέσσερα ακόμη χρόνια πριν αγκυροβολήσω στο Φανάρι πριν από 49 χρόνια. Ένδεκα, λοιπόν, συνολικά Χαλκίτικα χρόνια θα μπορούσαν να μη βάλουν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη ζωή μου και στη διαμόρφωσι της βιοθεωρίας και της κοσμοθεωρίας μου;

Μετά τη Χάλκη και τα δύο χρόνια της στρατιωτικής μου θητείας ήλθαν τα πέντε χρόνια της πορείας μου στα Πανεπιστήμια της Ευρώπης με υποτροφία του Πατριαρχείου μας.

Εδώ θέλω να θυμηθώ με συγκίνησι και ευγνωμοσύνη μία λεπτομέρεια: Με το απολυτήριο από τον στρατό στο χέρι, βρέθηκα στην αποβάθρα του Γαλατά για να φύγω με πλοίο στον Πειραιά κι᾽ απ᾽ εκεί στην Ιταλία για την έναρξι των σπουδών μου. Και εκεί ήλθαν να με κατευοδώσουν με την ευχή τους για επιτυχία, εμένα τον νεαρό διάκονο, δύο σεβάσμιοι Αρχιερείς, ο Γέροντάς μου και ο Σχολάρχης μου, προσφέροντάς με και μια τσάντα για τα βιβλία μου. Ξεχνιέται τόση στοργή, τόσο πατρικό ενδιαφέρον αληθινών πνευματικών πατέρων; Αιωνία να είναι η μνήμη τους και αναπαυμένη η ψυχή τους!

Εκεί, λοιπόν, στην Ευρώπη, άλλος κόσμος. Άλλα δόγματα. Άλλη νοοτροπία. Άλλες γλώσσες. Και έπρεπε να προσαρμοστώ. Να καταλάβω ότι ο τόπος μου δεν είναι ο ομφαλός της γης. Υπάρχουν και άλλοι τόποι και άλλοι πολιτισμοί. Εκεί επρόκειτο να μάθω να σέβωμαι την ετερότητα του άλλου. Να εκτιμώ και τις διαφορετικές προσεγγίσεις, τοποθετήσεις, εκτιμήσεις. Έπρεπε να μάθω σ᾽ αυτά τα πέντε χρόνια όσο το δυνατόν περισσότερα. Να εξοπλισθώ για τον αγώνα της ζωής και της διακονίας που θα με περίμενε επιστρέφοντας εις τα ίδια. Δοξάζω τον Θεό και ευγνωμονώ την Μητέρα Εκκλησία που με έδωσαν αυτή τη δυνατότητα. Είπα, βέβαια, τότε, το φθινόπωρο του 1963, όταν ξεκινούσα, είπα μαζί με τον Καβάφη: «θα πάγω σ᾽ άλλη γη, θα πάγω σ᾽ άλλη θάλασσα», αλλά δεν είπα: «Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη από αυτή». Διότι πίστευα ότι η πόλις μου και ο προορισμός μου ήταν εδώ. Έπρεπε να αποτίσω το χρέος στην Εκκλησία που με σπούδασε. Και δεν έγινα μεν Καθηγητής στη Χάλκη, για την οποία προοριζόμουν, όμως ο Άγιος Θεός και Δομήτωρ της Εκκλησίας είχε άλλα σχέδια για τον Διάκονο Βαρθολομαίο τον εξ Ίμβρου που γύριζε τότε από θρανίο σε θρανίο στα διάφορα ονομαστά σχολεία της Ευρώπης.

Και μετά τας Ευρώπας και πάλιν η Χάλκη η ερατεινή για τέσσερα χρόνια και η χειροτονία εις πρεσβύτερον, και πάλιν από τον Γέροντα Μελίτωνα, εις το κατανυκτικό Καθολικό της Αγίας Τριάδος. Εκεί ο προεξάρχων μίλησε για τον ιδεώδη συνδυασμό θυσιαστηρίου και έδρας, καθώς επρόκειτο ακόμη να διορισθώ Καθηγητής του Κανονικού Δικαίου. Ακολούθησε η χειροθεσία μου σε Αρχιμανδρίτη στο Ιδιαίτερο Πατριαρχικό Παρεκκλήσιο από τον Πατριάρχη Αθηναγόρα, ο οποίος εκοιμήθη αρχές Ιουλίου του 1972 και εξελέγη εις διαδοχήν του, με διαγραφές και με δυσκολίες, ο από Ίμβρου και Τενέδου σεμνός και γλυκύτατος Δημήτριος Παπαδόπουλος.

Έτσι άρχιζε για τον ομιλούντα η περίοδος Φαναρίου, καθώς ο νέος Προκαθήμενος συνέστησε το Ιδιαίτερο Πατριαρχικό Γραφείο και με εκάλεσε από τη Χάλκη να έλθω να το διευθύνω. Καινούργιος προιστάμενος που με αγκάλιασε με πατρική

στοργή και αμέριστη εμπιστοσύνη, καινούργιος τόπος διακονίας, καινούργιοι συνεργάτες, καινούργιες συνθήκες, ασφαλώς μεγαλύτερη κίνησις και περισσότερη δουλειά από τη Χάλκη και διαρκής μύησις, όχι απλώς θεωρητικώς αλλά εμπράκτως, εις το μυστήριον και το διαιωνιζόμενον θαύμα της Μεγάλης Εκκλησίας. Στο δικό της Πανεπιστήμιο έμαθα πολύ περισσότερα, ιερώτερα και πολυτιμότερα από όσα στα ανώτατα εκπαιδευτήρια της Ευρώπης. Γνώρισα τα πάμπολλα προβλήματα του Πατριαρχείου μας αλλά και τους αλαλήτους στεναγμούς του που λίγοι εκ των έξω γνωρίζουν και που δεν περιγράφονται αλλά βιώνονται. Ήμουν για 17 χρόνια ο σύνδεσμος μεταξύ του Πατριάρχου Δημητρίου και του Χαλκηδόνος Μελίτωνος. Τα πλοία της γραμμής Karaköy – Kadıköy με γνωρίζουν πολύ καλά! Κι᾽ όταν έφθανα στο πατρικό σπίτι του Γέροντος με φουσκωμένο τον μάρσιπο από υπηρεσιακά έγγραφα, εκείνος, με χιούμορ και με πηγαίο ενδιαφέρον για τα θέματα της Εκκλησίας, με έλεγε: «Άνοιξε να δούμε τι περιέχει σήμερα αυτό το κέρας της Αμαλθίας!». Και με υπηγόρευε μέχρι αργά με την ανεξάντλητη σοφία, ευστροφία και εμπειρία του. Ακόμη ηχούν στα αυτιά μου τα λόγια του: «Πάρε χαρτί και μολύβι!». Μερικές φορές κουραζόμουν από το συνεχές αυτό ωράριο, κυριολεκτικώς από φυλακής πρωίας (στο Φανάρι) μέχρι νυκτός (στη Χαλκηδόνα). Αλλά, τολμούσα να παραπονεθώ, να διαμαρτυρηθώ; Ήτο αδιανόητο!

Έτσι κύλησαν τα πολύτιμα πρώτα είκοσι χρόνια της μαθητείας μου στην Ακαδημία του Φαναρίου. Το 1984, ξαφνικά αρρώστησε ο Γέροντας, ο οποίος εκοιμήθη τον Δεκέμβριο του 1989. Σε δύο χρόνια αρρώστησε και μας άφησε ορφανούς και ο Πατριάρχης Δημήτριος. Ο Θεός των πνευμάτων και πάσης σαρκός να τους έχη εν χώρα ζώντων, όπου ήχος καθαρός εορταζόντων. Αμήν”.

Συνεχίζοντας, ο Παναγιώτατος αναφέρθηκε στην ανάρρησή του στον Πρώτο της Ορθοδοξίας Θρόνο.

“Αλλά η σκυτάλη έπρεπε να παραδοθή σε άλλα χέρια, «εις συνέχισιν της ανόδου εις τον Κρανίου Τόπον, εις συσταύρωσιν ημών τω Κυρίω και τη Αυτώ συνεσταυρωμένη Εκκλησία, εις συντήρησιν του φωτός της Αναστάσεως». Διότι αυτό το φως το αναστάσιμον της Μεγάλης Εκκλησίας που εκπέμπεται και διαχέεται εις την οικουμένην μέσα από τα ερέβη των περί ημάς πραγμάτων, δεν πρέπει να σβήση ποτέ. «Και έστησεν» η σεπτή Ιεραρχία τους υποψηφίους «και έπεσεν ο κλήρος επί Ματθίαν», επί τον Χαλκηδόνος Βαρθολομαίον, τον νεώτερον ίσως τότε εκ των εν τω οίκω του πατρός μου, «λαβείν τον κλήρον της διακονίας ταύτης και αποστολής» (βλ. Α΄ κεφ. των Πράξεων). Ταύτα εγένοντο ελέω Θεού.

Έκτοτε πέρασαν, χάριτι Θεού, τριάντα ολόκληρα χρόνια «εν κόποις

περισσοτέρως, οδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις εξ εθνών, κινδύνοις εν ψευδαδέλφοις, εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις· χωρίς των παρεκτός η επισύστασίς μου η καθ᾽ ημέραν, η μέριμνα πασών των εκκλησιών», διά να ενθυμηθώ τους λόγους του Αποστόλου Παύλου, αυτού του γίγαντος, εγώ ο νάνος”.

Καλήγοντας ο Οικουμενικός Πατριάρχης ευχαρίστησε και πάλι για την παρουσία τους, τους δύο Προκαθημένους και τους εκπροσώπους των Εκκλησιών, τους Αρχιερείς, την Γενική Πρόξενο της Ελλάδος, τον Δήμαρχο της Ίμβρου, τους συμπατριώτες του και ιδιαιτέρως τη συμμαθήτριά του Ευγεν. Κυρία Αθηνά Καλλιπολίτη, η οποία νωρίτερα μίλησε ιδιαίτερα συγκινητικά για τον παιδικό της φίλο Δημήτριο Αρχοντώνη και τις κοινές τους αναμνήσεις από την Ίμβρο μιας άλλης εποχής, αλλά και όλους όσοι ταξίδεψαν από κάθε γωνιά του κόσμου για να του ευχηθούν. “Ευχαριστώ τον Θεό που συνεορτάζω σήμερα ένα σημαντικό σταθμό της ζωής μου με όλους εσάς ανεξαιρέτως”, πρόσθεσε ο Πατριάρχης.

Προηγουμένως, τον Παναγιώτατο προσφώνησαν οι Προκαθήμενοι των Εκκλησιών Αλεξανδρείας και Ουκρανίας, οι εκπρόσωποι των Αυτοκεφάλων Εκκλησιών Κύπρου και Ελλάδος και ο δήμαρχος της Ίμβρου.

“Έξι δεκαετίες ιερωσύνης! Έξι δεκατίες, περιβεβλημένος το Τίμιον ράσον,

ενδεδυμένος την της Ιερατείας χάριν, ίστασθε, ενώπιον του Αγίου Θυσιαστηρίου, μετά χειρών υψωμένων εις υμνωδίαν και παράκλησιν, υπέρ του πληρώματος της Εκκλησίας. Έξι δεκαετίες, βιωμάτων μοναδικών και ιερών, ιστορικών γεγονότων, γεγραμμένων ήδη «ανεξιτήλοις γράμμασι» εις τας δέλτους της Εκκλησιαστικής ιστορίας! Έξι δεκαετίες διακονίας και προσφοράς, καθ' ας, Βαρθολομαίος ο Ίμβριος, μαρτυρεί, από ποικίλων θέσεων και επάλξεων, το ήθος και το ύφος, την προσφοράν και την ευθύνην της Μεγάλης Εκκλησίας, την Εσταυρωμένην οδόν του Αειλαμπούς Φαναρίου!", **σημείωσε, μεταξύ άλλων, ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ. Θεόδωρος.**

"Πριν από 60 χρόνια χειροτονηθήκατε Διάκονος, και παρά το γεγονός ότι ήδη εδώ και 30 έτη είστε ο Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης και Οικουμενικός Πατριάρχης, εσείς παραμένετε διάκονος", τόνισε στην ομιλία του ο Προκαθήμενος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, Μακαριώτατος Μητροπολίτης Κιέβου κ. Επιφάνιος. "Επειδή ακόμα περισσότερο σε σύγκριση με τότε, με διάφορους τρόπους και με μεγάλη ευθύνη, Εσείς διακονείτε, υπηρετείτε τόσο την Εκκλησία της οποίας είστε ο άμεσος Προκαθήμενος όσο και τις Τοπικές Αδελφές Εκκλησίες, αλλά και όλους τους ανθρώπους καλής θελήσεως. Ως εκ τούτου, τόσο εκ μέρους μου όσο και εξ ονόματος της Αγιωτάτης Αυτοκέφαλης Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, Σας συγχαίρω εγκάρδια, Παναγιώτατε, για αυτήν την επέτειο της διακονίας Σας και Σας εύχομαι να συνεχίσετε να εργάζεσθε με αξιοπρέπεια, ως ο Πρώτος ανάμεσά μας, για πολλά ακόμη ευλογημένα έτη", πρόσθεσε, μεταξύ άλλων.

Στη συνέχεια οι Σεβ. Μητροπολίτες Κιτίου κ. Νεκτάριος και Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων ανέγνωσαν τα συγχαρητήρια Γράμματα των Αρχιεπισκόπων Κύπρου κ.κ. Χρυσοστόμου και Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου, ενώ ο Αρχιγραμματεύς της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, Αρχιμ. Γρηγόριος, ανέγνωσε το Μήνυμα που απέστειλε ο Μακ. Πατριάρχης Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ. Με θερμούς λόγους συνεχάρη τον Παναγιώτατο ο Δήμαρχος της Ίμβρου, ο οποίος χαρακτήρισε ιδιαίτερα σημαντικό για τη νήσο που ένας γόνος της βρίσκεται επί κεφαλής του πρώτου Θρόνου της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Ακολούθως παρετέθη εόρτιος τράπεζα στους κήπους του Μητροπολιτικού Μεγάρου, κατά την οποία προσφώνησαν τον Παναγιώτατο με θερμούς λόγους ο Ποιμενάρχης της Ίμβρου και της Τενέδου, Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κύριλλος και ο Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος, ως Πρόεδρος της τιμητικής Επιτροπής των εορτασμών.

Το απόγευμα της Παρασκευής ο Παναγιώτατος, μαζί με τους Προκαθημένους, τους

Αρχιερείς και πλήθος Ιμβρίων και επισκεπτών παρακολούθησαν συναυλία που πραγματοποιήθηκε, στην περιοχή Σπηλιά των Αγριδίων, από την Χορωδία “Αγία Κασσιανή η Υμνογράφος” της Ι. Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, υπό τη διεύθυνση της Ευγεν. κ. Μαρίας Χραλαμπίδου και με τη συμμετοχή της διακεκριμένης τραγουδίστριας Ευγεν. κ. Dilek Koç.

Την παραμονή ο Παναγιώτατος παρέστη συμπροσευχόμενος, μαζί με τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ.κ. Θεόδωρο και τους εκπροσώπους των Αυτροκεφάλων Εκκλησιών Κύπρου και Ελλάδος, στον Ι. Ναό Αγίου Γεωργίου στο χωριό του, τους Αγίους Θεοδώρους, κατά τον Εσπερινό και την Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο, που τελέστηκε χοροστατούντος του Μακ. Μητροπολίτου Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ.κ. Επιφανίου.

Αρχιεπίσκοπος Κύπρου: «Ηγήτορας και ηνίοχος της Ορθοδόξου Εκκλησίας ο απλούς και εν ταυτώ μεγαλοπρεπής Βαρθολομαίος»

Το μήνυμα που ανέγνωσε ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κιτίου εκ μέρους του Αρχιεπισκόπου Κύπρου:

Παναγιώτατε Αρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικέ Πατριάρχα κύριε, κύριε Βαρθολομαίε,
Μακαριώτατοι Προκαθήμενοι των Εκκλησιών Αλεξανδρείας και Ουκρανίας,
Σεβασμιώτατοι Εκπρόσωποι των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών,
Άγιοι Αρχιερείς,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ίμβρου και Τενέδου κύριε Κύριλλε,
Με αισθήματα βαθυτάτης συγκινήσεως χαιρετίζομεν την ιεράν ταύτην «επί τω αυτώ» τελουμένην Σύναξιν, εν τω Μητροπολιτικώ Ναώ της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, της ευάνδρου νήσου Ίμβρου, της καλουμένης «όμορφης νύμφης του Αιγαίου», της και γενετείρας της Α.Θ.Π. του Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικού Πατριάρχου κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου.
Η τελεσθείσα, σήμερον, Θεία Λειτουργία, ως και αι λοιπαί σεμνοπρεπείς εκδηλώσεις, λαμβάνουσι χώραν κατόπιν της αξιεπαίνου πρωτοβουλίας του αγαπητού εν Χριστώ αδελφού, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου κυρίου Κυρίλλου, προς ον και απονέμομεν «έπαινον τον πρέποντα». Αι σεμνοπρεπείς και χρεωστικαί αυταί συνάξεις γίνονται επί τη ευκαιρία της συμπληρώσεως εξήκοντα ετών από της, ενταύθα, εις διάκονον χειροτονίας και τριάκοντα, από της αναρρήσεως εις τον Πατριαρχικόν της Κωνσταντινουπόλεως και της Οικουμένης θρόνον,της θεοτιμήτου κορυφής της Ορθοδοξίας, του Παναγιωτάτου και πολυσεβάστου αδελφού ημών κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου.
Εορτάζομεν, σήμερον, και δοξολογούμεν και εν ωδαίς πνευματικαίς

ευχαριστούμεν, τον εν Τριάδι προσκυνούμενον ένα, αληθινόν Θεόν, ουχί επί ματαίω, αλλά διότι προ εξ δεκαετιών εδωρήσατο τη Εκκλησία και τω λαώ, τον μέλλοντα γενέσθαι «Πατριάρχην του Γένους», άνδρα «φωτιστικόν», κατά τον Συμεών Θεσσαλονίκης, διότι «πάντα ποιείν χάριτι Χριστού δύναται. Ως γαρ από πηγής φωτός, πάντα δι' αυτού τα της Εκκλησίας τελείται».

Η αγάπη του Θεού επεφύλαξε εις ημάς την εξαιρετικήν τιμήν να γνωρίσωμεν προσωπικώς τον Παναγιώτατον από ικανών ετών. Ως ήτο επόμενον, εξετιμήσαμεν βαθέως, ευθύς αμέσως, τόσον την εξέχουσαν εκκλησιαστικήν φυσιογνωμίαν του όσον και την πολυτάλαντον χαρισματούχον προσωπικότητα αυτού. Είναι, κατά γενικήν ομολογίαν, ο σεπτός Οικουμενικός Πατριάρχης, ο άξιος διάδοχος των μεγάλων προκατόχων αυτού εις την πρωτόθρονον της Κωνσταντινουπόλεως Εκκλησίαν. Λαμπρύνει επί τρεις δεκαετίας ου μόνον τον Πατριαρχικόν θρόνον, αλλά έτι μάλλον και την καθόλου Ορθοδοξίαν, την οποίαν αναδεικνύει αενάως πολύκαρπον και αγλαόκαρπον! Το εκκλησιαστικόν αυτού έργον κατά την διαρρεύσασα τριακονταετία υπήρξεν - και συνεχίζει να είναι - πολύμορφον, πολυσήμαντον και πολυσχιδές.

Η αναδιοργάνωσις των απανταχού Επαρχιών του Θρόνου, η συντονισμένη προώθησις των διαχριστιανικών και διαθρησκειακών διαλόγων, η δραστική διεθνής παρέμβασις υπέρ του περιβάλλοντος ημάς κόσμου, η αγιοκατάταξις των νέων ευσεβεστάτων μοναστικών λειτουργών της Εκκλησίας μας, η παγκόσμιος αίγλη του Οικουμενικού Πατριαρχείου, και ιδιαιτέρως η επιτυχής σύγκλησις της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου είναι μερικαί μόνον πτυχαί της ακαμάτου δραστηριότητος αυτού.

Και, ασφαλώς, δεν δυνάμεθα αναφερθώμεν εκτενώς εις απάσας, καθ' ότι «επιλείψει γαρ με διηγούμενον ο χρόνος» (Εβρ. 11, 32).

Γενικώς, εστιάζομεν την προσοχήν ημών εις τον άσβεστον πόθον αυτού, ίνα δυνηθή η Ορθόδοξος Εκκλησία να ανταποκριθή εις τα αγωνιώδη κελεύσματα των καιρών, να εμπνεύση την πίστιν εις την Θεία του Κυρίου Πρόνοια, και να προσδώση πνευματικήν κατάφασιν εις τα προβλήματα του ανθρώπου και ως προσώπου, και ως μέλους της κοινωνίας.

Προσέτι δε, υψίστη μέριμνα και φροντίς αυτού, είναι η διαφύλαξις και προστασία της αναγκαίας και πολυποθήτου ενότητος εν τοις κόλποις της καθόλου Ορθοδοξίας, τηρουμένης ταυτοχρόνως της κανονικής τάξεως, συνωδά τοις ιεροίς κανόσι. Κατώρθωσεν εν τω προσώπω αυτού, να εκπροσωπήται και να γίνεται σεβαστή παγκοσμίως, η πατρώα εκκλησιαστική τάξις και παράδοσις του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και κυρίως η της Ορθοδοξίας πληρότητα και αλήθεια. Πάντα ταύτα συνοψίζονται εις ολίγους μεν, αλλά μεστούς υψηλοφρόνων ιδεών και αληθειών ποιητικούς στίχους του Μητροπολίτου Προικοννήσου:

«Ποιός είσαι Συ, που περιφέρεις την αξιοπρέπεια του Γένους
μέσα σε αλησμόνητες εστίες, σε μεγαλοπρεπή ερείπια ναών,
Συ, που ανάβεις με το λάδι των παρθένων της Ορθοδοξίας
Φανάρι ολόφωτο, για να φωτίζη Ανατολή και Δύση και Βορρά και Νότο;
.....
Συνισταμένη, Εσύ, σαγήνης Αποστολικής, σταυρόσχημης ελπίδας,
καρδιακών δακρύων, και ιλαρού φωτός αγίας δόξης, μακαρίας, ουρανίου,
ναι, ο Βαρθολομαίος είσαι, στου Χρυσοστόμου τη σειρά,
του Θεολόγου Γρηγορίου και του ιερού Φωτίου»!

Συγχαίροντες Υμάς, Παναγιώτατε, δια τας λαμπράς ταύτας επετείους και εκ νέου τον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ίμβρου και Τενέδου κύριον Κύριλλον και άπαντας τους συντελεστάς των σεμνοπρεπών αυτών τελετών, μετ' αγάπης πολλής και μετά δακρύων, απευθύνομεν τον εναγώνιον λόγον ημών προς άπαντας τους αδελφούς εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία: «Στώμεν καλώς, αδελφοί, στώμεν καλώς! Άπαντες, ομοθυμαδόν, επί τω άρματι της μιας αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας, με απλανή ηγήτορα και ηνίοχον τον απλούν και εν ταυτώ μεγαλοπρεπή Βαρθολομαίον, αφήνοντες όπισθεν ημών τας ψυχοφθόρους αποσκευάς των εγωισμών, των προσωπικών απόψεων και των εθνικών επιδιώξεων, ώστε να οδηγήση την του Χριστού Νύμφην, Εκκλησίαν εις νομάς σωτηρίους «έως εσχάτου της γης» (Πραξ. 1:8).

Ευχέτης προς Κυριον
ο Κύπρου Χρυσόστομος
Εν τη Ιερά Αρχιεπισκοπή Κυπρου,
τη 13η Αυγούστου 2021

Φωτογραφίες: Νίκος Παπαχρήστου / Οικουμενικό Πατριαρχείο